

ŽIVOTOPIS LEO ŽÍDKA

Leo Žídek se narodil 8. září 1932 v Dolní Lutyni, je mu 84 let. Otec pana Žídka se jmenoval Bohuslav, pracoval jako český učitel. Maminka se jmenovala Marie, učila na hudební škole. Leo Žídek měl dva sourozence. Bratra Václava nikdy nepoznal, protože tragicky zemřel, den před jeho narozením v roce 1932. O rok starší sestra Ludmila pracovala na stejné škole jako maminka, zemřela roku 1989.

V roce 1938 se musela celá rodina vystěhovat ze svého domu v Dolní Lutyni, vystěhování muselo proběhnout do 24 hodin. Druhé „vyhnání“ bylo před Vánoci na Valašsko. Po válce se vrátili zpět do Dolní Lutyně a otec se stal znovu učitelem. Leo Žídek studoval gymnázium, nejprve od roku 1945 v Novém Bohumíně, v roce 1948 přešel na gymnázium v Novém Jičíně. Během studia si bohužel udělal špatný třídní profil. Byl angažovaný proti režimu, vystupoval veřejně jako student, nevstoupil do svazu československé mládeže. Gymnázium ukončil v roce 1951, ale po písemných zkouškách nebyl připuštěn k maturitě. Z těchto důvodů neměl naději na vysokou školu. Jediná šance pro navrácení se ke studiu byla změna chování a politických postojů. Jakožto jeden z nejlepších studentů chtěl pokračovat ve studiu a to v západním Německu. Jeho největším snem bylo naučit se německy, zvládnout maturitu a studovat sociologii ve Stuttgartu. Problémem však bylo dostat se přes hranice legální cestou, získat pas nebyla jednoduchá záležitost. Pan Žídek měl pár přátel, kteří by mu pomohli dostat se do Německa ilegálním způsobem, ovšem tento skutek byl zmařen díky dvěma ilegálním převaděčům, ze kterých se vyklubali agenti STB. Při domluvené schůzce v srpnu 1952 v Brně pod Petrovem byl pan Leo Žídek zatčen. Postupně byli zatýkáni i jeho přátelé. Ve vyšetřovací vazbě strávil 10 měsíců. Bylo to nejtěžší období v jeho životě – jednalo se s ním hůře než s vrahy. V době vazby měl nedostatek vycházek, nebyla mu povolena korespondence, byl vystaven hladu, v zimě měl nedostatečné oblečení, zažíval časté bití a šikanu. Soud proběhl v r. 1953 v Ostravě v budově současné krajské věznice. Vzhledem k nízkému věku byl odsouzen na 8 let vězení za velezradu, propadnutí majetku a ztrátu občanských práv. Jako politický vězeň byl umístěn do věznice v Jáchymově. Jednalo se o pracovní tábor Prokop. Zde vykonával nucené práce na šachtě, kde těžili smolinec na výrobu uranu. Byla to velmi namáhavá práce, byl vystavován radioaktivnímu záření, někteří lidé zde umírali.

Vězeňský volný čas zde znepříjemňovali dozorci, za útěk se i střílelo, velmi těžké bylo i odloučení od rodiny. S ostatními spoluvězni se mohl scházet pouze, když byli dozorci v nedohledu. Po nějaké době byl eskortován na Příbramsko – do táborů Vojna a Bytíz.

Propuštěn na svobodu byl o pouhé 3 měsíce dříve před uplynutím trestu, z důvodu vyhlášení amnestie. Od roku 1960 pracoval jako pomocník u dlaždičů. V roce 1961 nastoupil na dvouletou vojenskou službu. V letech 1965 – 1966 absolvoval programátorský kurz, ale k počítači se nedostal z kádrových důvodů. V červenci 1966 se oženil s Marií, se kterou má 3 děti – Jana, Marii a Janu. V této době začal pracovat jako zásobovač v dopravních stavbách. V roce 1992 ho postihl infarkt a po nemocenské přešel do důchodu. Má 13 vnoučat.

Od roku 1989 působí jako místopředseda Konfederace politických vězňů České republiky, je předsedou ostravské pobočky této organizace. Podle něj bylo 20. století nejkrutější období našeho lidstva, díky dvěma totalitním režimům - fašismu a komunismu. Mnozí, kteří touto dobou prošli, byli narušeni a nemluví o tom s novými generacemi lidí. Leo Žídek je výjimkou, píše publikace, články, chodí na besedy se žáky a studenty, politicky se angažuje. Jeho rada studentům do života zní: „Nespěchejte, život chce trpělivost“.